

והבהמה מותרת.

השוחט חולין לשם עולה או לשם זבחים [שלמים] או לשם אשם תלוי או לשם פסח או לשם תודה⁽⁴⁵⁵⁾ — שחיטתו פסולה.

ורבי שמעון מכשיר מפני שהוא לא חש למראית העין⁽⁴⁵⁶⁾.

היו שנים או חזין בסכין אחד ושוחטין, אחד שחט לשום אחד מכל אלו, ואחד שחט שחיטה רגילה שהיא לשום דבר כשר — שחיטתו פסולה⁽⁴⁵⁷⁾.

השוחט לשם חטאת, לשם אשם ודאי [כל האשמות הבאות על ודאי חטא שלא כאשם תלוי הבא על ספק] שאין בהם משום מראית העין, שהרי אי אפשר להקדישם בלי חטא

המחייב אותם, או ששחט לשם בכור או לשם מעשר שאין בהם משום מראית העין שהרי יודעים שכניו הרואים שבהמות אלו אינם בכור או מעשר, או ששחט לשם תמורה ואין לו בהמת הקדש שיכול להמיר בה — שחיטתו כשרה.

זה הכלל: כל דבר שנידר ונידב, השוחט לשמו — אסור, ושאינו נידר ונידב, השוחט לשמו — כשר.

גמרא:

שנינו במשנתנו: **השוחט לשם עולה, לשם זבחים, לשם אשם תלוי... שחיטתו פסולה.** ומקשינן: **אשם תלוי בר נידר ונידב הוא,**

אלא בדבר הזה לא חש רבי שמעון למראית העין.

והתוספות מפרשים, שרבי שמעון הולך לשיטתו שהוא סובר, שהאומר הרי עלי עולה על מנת להקריבה בחוץ — אין זו עולה, ולכן כאן אין לחוש למראית העין, כי אפילו אם הוא הקדיש את הבהמה, הרי הקדישה על מנת לשוחטה בחוץ, ולא חל עליה הקדש. [תוד"ה ורבי שמעון].

457. המשנה הקודמת אומרת, ששנים ששחטו ואחד שחט לשם הרים — שחיטתו פסולה.

ובגמרא לעיל העמיד רב נחמן את המשנה בשותפים.

לדעת הרמב"ם, גם משנתנו עוסקת בשותפים אבל אם לא היה השוחט לשם עולה בעלים — אין הוא אוסר דבר שאינו שלו. [פ"ב מהלכות שחיטה הכ"א].

וכתב הבית יוסף, שדעת הרא"ש אינה כן, אלא במשנתנו שהאיסור הוא משום מראית העין

שהרואים לא ידעו דבר מסוים, ואוסרים משום מראית העין.

ופירש רש"י שם שחוששים שהשכנים לא ידעו. [ד"ה קמ"ל].

רש"י נקט בדוקא "שכניו", כי מהגמרא יוצא שיש דברים ידועים ודברים לא ידועים, כגון שידוע שאיש זה חייב חטאת ואיש זה לא חייב חטאת, והדבר ברור שאין כל העולם יודע דבר זה. אלא שחז"ל חששו משום מראית העין של השכנים, וחלוקי הדינים בהלכה זו נובעים מדיעתם או אי ידיעתם של השכנים.

455. מכאן משמע, שקרבן תודה אינו קרבן חובה לאותם ארבעה שחייבים להודות, אלא כל אדם מתנדב קרבן תודה בכל זמן שירצה. [רש"ש מנחות פ' ב בסוגריים].

456. רש"י. ופשוט שאין הכוונה שרבי שמעון לא חש למראית עין בכל התורה, שהרי מצינו שרבי שמעון חש למראית העין [שבת קמ"ו ב]